

Sygn. akt VI Ga 339/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Beata Hass-Kloc

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Kościak

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) S.A. w R.

przeciwko: P.P.H.U. (...) Sp. z o.o. w K.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie V Wydziału Gospodarczego z dnia 15 marca 2016 r., sygn. akt V GC 532/15

I. oddala apelację,

II. zasądza od powoda (...) S.A. w R. na rzecz pozwanego P.P.H.U. (...) Sp. z o.o. w K. kwotę 1.200,00 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 339/16

ZARZĄDZENIE

1. (...)

- (...)

2. K.. 1 tydzień.

Sygn. akt VI Ga 339/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 22 listopada 2016 r.

Pozwem wniesionym w sprawie powód (...) S.A. z siedzibą w R. wniósł o zasądzenie od pozwanego P.P.H.U. (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. kwoty 6.345,70 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że kwota jakiej domaga się niniejszym pozwem stanowi karę umowną naliczoną pozwanemu na podstawie

§ 3 pkt 3.3. regulaminu oferty (...) 2014-2015. Wskazał, że w dniu 7 maja 2013 r. zawarł z pozwanym umowę sprzedaży energii elektrycznej nr (...) - na mocy której powód zobowiązał się dostarczać energię elektryczną pozwanemu do jego lokalu usługowego w K., zaś pozwany do zapłaty ceny za pobrany prąd. Umowa miała obowiązywać w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. Pozwany przystąpił do oferty (...) 2014-2015. Na mocy udzielonego pełnomocnictwa powód rozpoczął proces zmiany sprzedawcy energii elektrycznej i wypowiedział umowę sprzedaży, łączącą pozwanego z dotychczasowym sprzedawcą (...). Pismem z dnia 24 września 2014 r. (...) poinformowała powoda, że wypowiedzenie umowy zostało odwołane przez pozwanego. W ocenie powoda został spełniony § 3 pkt 3.3. regulaminu oferty - uniemożliwienie sprzedaży energii z przyczyn leżących po stronie odbiorcy - uprawniające go do naliczenia kary umownej.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany przyznał, że w dniu 7 maja 2013 r. doszło do zawarcia umowy sprzedaży energii elektrycznej. Zaprzeczył jednak, aby z przyczyn leżących po jego stronie nie doszło do realizacji tej umowy. W umowie zawarto upoważnienie dla powoda do przeprowadzenia procedury zmiany sprzedawcy. Pozwanego łączyła bowiem uprzednia umowa z dnia 7 października 2011 r. z (...) sp. z o.o. Powód wstrzymał jednak proces zmiany dostawcy powołując się na pismo z dnia 24 września 2013 r., w którym zawarto stwierdzenie o odwołaniu przez pozwanego wypowiedzenia poprzedniej umowy sprzedaży energii. Pozwany zaprzeczył jednak, by wycofał oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy lub w inny sposób uniemożliwił procedurę zmiany sprzedawcy.

Wyrokiem z dnia 15 marca 2016 r. V GC 532/15 Sąd Rejonowy w Rzeszowie oddalił powództwo (pkt I), zasądził od powoda (...) S.A. w R. na rzecz pozwanego P.P.H.U. (...) Sp. z o.o. w K. kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania (pkt II)

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 7 maja 2013 r. powód (...) S.A. z siedzibą w R. zawarł z pozwanym P.P.H.U. (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. umowę sprzedaży energii elektrycznej nr (...). Zgodnie z § 1 ust. 1 umowy jej przedmiotem była sprzedaż odbiorcy (pozwanej) przez sprzedawcę (powoda) energii przeznaczonej na własne potrzeby sprzedawcy będącego odbiorcą końcowym do punktów poboru energii określonych w załączniku A do umowy. Odbiorca miał kupować energię elektryczną w ilości pozwalającej mu na zaspokojenie własnych potrzeb - która miała być ustalana na podstawie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego. Rozliczenie sprzedaży energii miało być dokonywane według cen i stawek opłat zgodnie z ofertą i cennikiem sprzedaży energii dla firm z dnia 6 maja 2013 r.

Zgodnie z § 2 ust. 9 pkt. 1 umowa miała wejść w życie z dniem podpisania ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. i obowiązywać do 31 grudnia 2015 r., jednak nie wcześniej niż po skutecznym rozwiązaniu umowy, na podstawie której dotychczas odbiorca nabywał energię elektryczną oraz skutecznym przeprowadzeniu procesu zmiany sprzedawcy u (...) i wejściu w życie umowy dystrybucyjnej.

W § 6 ust. 1 wskazano, że integralną częścią umowy jest oferta i cennik sprzedaży energii elektrycznej z dnia 6 maja 2013 r. oraz regulamin sprzedaży energii elektrycznej z dnia 15 lutego 2013 r. W § 6 ust. 2 umowy odbiorca upoważnił sprzedawcę do przeprowadzenia procedury zmiany sprzedawcy i zawarcia na rzecz odbiorcy umowy o świadczenie usług dystrybucji na podstawie odrębnie podpisanych pełnomocnictw.

Pozwany zaakceptował ofertę sprzedaży energii elektrycznej (...) z dnia 6 maja 2013 r. i stanowiącego załącznik do niej „Regulaminu oferty z dnia 20 lutego 2013 r.” Jednocześnie złożył powodowi oświadczenie, że jest stroną umowy sprzedaży energii elektrycznej zawartej z Energią dla Firm sp. z o.o. i że okres wypowiedzenia tej umowy wynosi 3 miesiące.

W regulaminie oferty (...) z dnia 20 lutego 2013 r. w § 3 uregulowano prawa i obowiązki stron. W ust. 1 sprzedawca zagwarantował niezmiennosc cen energii elektrycznej i stawek opłaty handlowej za energię elektryczną od 1 stycznia 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. W ust. 3 określono obowiązki odbiorcy. W punkcie od 1 do 3 odbiorca zobowiązany był do zakupu energii elektrycznej zgodnie z postanowieniami umowy, posiadania umowy sprzedaży energii elektrycznej

i umowy o świadczenie usług dystrybucji na czas nie krótszy niż do końca okresu gwarancji cen, do przestrzegania postanowień oferty oraz do nie rozwiązywania umowy sprzedaży energii elektrycznej zawartej z powodem. W § 3 ust. 3 pkt. 3 Regulaminu oferty zastrzeżono, że w przypadku rozwiązania umowy w okresie obowiązywania gwarancji ceny lub w przypadku uniemożliwienia realizacji sprzedaży energii elektrycznej, z przyczyn leżących po stronie odbiorcy, odbiorca zapłaci sprzedawcy karę umowną w wysokości iloczynu szacowanej ilości energii elektrycznej do końca okresu obowiązywania gwarancji ceny oraz stawki jednostkowej w wysokości 50 zł za MWh, w terminie 7 dni od dnia doręczenia stosownego wezwania przez sprzedawcę. Sprzedawca zastrzegł sobie prawo dochodzenia odszkodowania przewyższającego wysokość kary umownej na zasadach ogólnych. Obowiązek zapłaty kary umownej nie powstawał w przypadku zgłoszenia obiektywnie uzasadnionego wniosku o ogłoszenie upadłości odbiorcy lub likwidacji przez niego działalności.

Pozwany w wykonaniu powyższej umowy udzielił powodowi odrębnego pełnomocnictwo do przeprowadzenia procedury zmiany sprzedawcy. Powód przystąpił do procedury zmiany sprzedawcy i złożył wypowiedzenie umowy sprzedaży energii elektrycznej z dnia 7 października 2011 r. łączącej pozwanego z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W..

Pismem z dnia 18 listopada 2013 r. powód poinformował pozwanego, że proces zmiany sprzedawcy został przerwany, co jest równoznaczne z faktem uniemożliwienia realizacji sprzedaży energii elektrycznej z przyczyn leżących po stronie odbiorcy i uzasadnia naliczenie kary umownej stosownie do § 3 ust. 3 pkt. 3 regulaminu oferty (...). W uzasadnieniu powód wskazał, że (...) sp. z o.o. pismem z dnia 24 września 2013 r. poinformowała go o odwołaniu przez pozwanego wypowiedzenia umowy sprzedaży energii elektrycznej nr (...) oraz o kontynuowaniu przedmiotowej umowy przez strony.

W odpowiedzi na pismo powoda z dnia 18 listopada 2013 r. pozwany wskazał, że informacja przekazana przez (...)sp. z o.o. w W. jest nieprawdziwa i została przekazana bez umocowania ze strony pozwanej. Pozwany podkreślił, że uważa umowę podpisaną z powodem za wiążącą i wyraził wolę jej realizacji.

W dniu 26 lutego 2014 r. powód (...) S.A. z siedzibą w R. wystawił notę obciążeniową nr (...) na rzecz pozwanego P.P.H.U. (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. na kwotę 6.345,70 zł z terminem zapłaty do dnia 13 marca 2014 r. w tytule wskazując „naliczenie opłaty karnej”.

W piśmie z dnia 4 kwietnia 2014 r. pozwany podkreślił, że żądanie zapłaty kary umownej przez powoda było bezzasadne, albowiem nie zostały spełnione przesłanki do naliczenia kary umownej. Pozwany wskazał, że nie doszło do rozwiązania umowy z dotychczasowym dostawcą energii, ani też nie doprowadzono do skutecznej zmiany sprzedawcy. Ten ostatni obowiązek spoczywał zaś na stronie powodowej, która nie doprowadziła do skutecznego zakończenia procedury.

W piśmie z dnia 22 kwietnia 2014 r. powód ponownie odwołał się do treści pisma (...) sp. z o.o. w W. z dnia 24 września 2013 r. o cofnięciu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy sprzedaży energii elektrycznej z poprzednim sprzedawcą - co skutkowało przerwaniem procesu zmiany sprzedawcy i uniemożliwieniem realizacji sprzedaży energii elektrycznej z przyczyn leżących po stronie odbiorcy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo w całości za bezzasadne. Wskazał, że strony zawarły warunkową umowę sprzedaży energii elektrycznej, jej obowiązywanie uzależnione było od skutecznego rozwiązania uprzedniej umowy, którą pozwany związany był z podmiotem trzecim. Realizacja czynności zmierzających do wypełnienia przedmiotowego warunku stosownie do treści umowy obciążały powoda. Powód wywodzi swoje roszczenie o zapłatę z zawartego w umowie sprzedaży energii elektrycznej postanowienia zastrzegającego karę umowną na wypadek uniemożliwienia sprzedaży energii z przyczyn leżących po stronie odbiorcy. Przywołując treść art. 483 § 1 k.c. , art. 6 k.c. oraz art. 471 kc Sąd Rejonowy stwierdził, że w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest podstaw do formułowania przez powoda względem pozwanego roszczeń z tytułu kary umownej w oparciu o powołane przez powoda postanowienie dotyczące tejże kary zawarte w umowie.

W Regulaminie oferty (...) z dnia 20 lutego 2013 r., stanowiącym integralną część umowy sprzedaży energii, konkretnie w § 3 ust. 3 pkt. 3 zastrzeżono obowiązek zapłaty kary umownej w przypadku rozwiązania umowy w okresie obowiązywania gwarancji ceny lub w przypadku uniemożliwienia realizacji sprzedaży energii elektrycznej, z przyczyn leżących po stronie odbiorcy. Żądanie powoda jest bezzasadne, w szczególności z tej przyczyny, że powyższe zastrzeżenie odnosi się do stanu w trakcie realizacji umowy sprzedaży, na powyższe wskazuje brzmienie powołanego zapisu regulaminu, w którym strony odwołały się do stanu faktycznego mogącego powstać jedynie po skutecznym związaniu stron umową sprzedaży energii, co z przyczyn oczywistych do chwili zakończenia procedury zmiany operatora nie miało miejsca. Ponieważ powód nie rozpoczął realizacji umowy to pozwany z zasady nie mógł uniemożliwić realizacji sprzedaży. Przywołany, jako podstawa roszczenia powoda, zapis dotyczący kary umownej nie znajduje zastosowania w okolicznościach niniejszej sprawy. Natomiast gdyby kwestię powyższą ocenić odmiennie, to zdaniem Sądu Rejonowego strona powodowa nie wykazała zaistnienia przesłanek uprawniających ją do dochodzenia od kontrahenta kary umownej. Z treści umowy stron z dnia 7 maja 2013 r., a to jej § 6 ust. 2 wynika, że pozwany upoważnił powoda do przeprowadzenia procedury zmiany sprzedawcy i zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji oraz udzielił mu w tym celu odrębnego pełnomocnictwa. Obowiązek przeprowadzenia procedury zmiany sprzedawcy spoczywał zatem na stronie powodowej. Dodatkowo z uwagi na brzmienie § 2 ust. 9 pkt. 1 umowy - uzależniającej skuteczność umowy od rozwiązania poprzedniej umowy sprzedaży z (...) sp. z o.o. w W. - w interesie powoda leżało skuteczne i szybkie przeprowadzenie tej procedury. Nie budzi wątpliwości fakt, że powód przystąpił do procedury zmiany sprzedawcy i złożył w imieniu pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu poprzedniej umowy sprzedaży energii elektrycznej. Powód twierdzi, że pozwany oświadczenie przedmiotowe odwołał, nie wykazał jednak tego faktu, przedstawiając w powyższym zakresie w istocie jedynie głosłowne twierdzenia, bowiem fakt przesłania pisma w którym poprzedni sprzedawca kwestionuje skuteczność wypowiedzenia, podając że rzekomo pozwany dokonał jego cofnięcia, żadną miarą sam w sobie nie jest wystarczający dla uznania udowodnienia przedmiotowego faktu. Z uwagi na obowiązek powoda przeprowadzenia procedury zmiany sprzedawcy w imieniu pozwanego - na powodzie spoczywał obowiązek wyjaśnienia, czy powyższy stan rzeczy rzeczywiście miał miejsce. Powód nie dołożył jednak należytej staranności wymaganej od podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą i zawodowo trudniącego się określoną działalnością (art. 355 § 2 k.c.) i poprzestał na wyjaśnieniach zawartych w piśmie z dnia 27 września 2013 r. Wskazać należy, że powód dopiero pismem z dnia 18 listopada 2013 r. zwrócił pozwanemu uwagę na pismo od uprzedniego sprzedawcy. Nadto, pomimo kategorycznego stanowiska pozwanego w przedmiocie braku odwołania wypowiedzenia umowy, jak również twierdzeń co do wiążącego charakteru umowy z dnia 7 maja 2013 r., powód nie podjął żadnych dalszych działań - ani w kierunku wyjaśnienia zaistniałych rozbieżności stanowisk stron, ani w kierunku zakończenia procedury zmiany sprzedawcy. Zauważyć należy, że powód, w odpowiedzi na pismo z dnia 18 listopada 2013 r., niezwłocznie uzyskał jasne stanowisko pozwanego uprawniające powoda do dalszego prowadzenia procedury zmiany sprzedawcy. Należy zgodzić się również z pozwanym, że z uwagi na brzmienie § 2 ust. 9 pkt. 1 umowy z dnia 7 maja 2013 r. (który stanowił, że umowa miała wejść w życie z dniem podpisania ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r. i obowiązywać do 31 grudnia 2015 r., jednak nie wcześniej niż po skutecznym rozwiązaniu umowy, na podstawie której dotychczas odbiorca nabywał energię elektryczną oraz skutecznym przeprowadzeniu procesu zmiany sprzedawcy u (...) i wejściu w życie umowy dystrybucyjnej) - umowa mogła stać się skuteczna również po 1 stycznia 2014 r. W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 483 § 1 kc w zw. z art. 6 kc, uznał powództwo za bezzasadne i oddalił je w całości. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu wydano na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc.

Od powyższego wyroku apelację wniósł powód zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek obrazy przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, mianowicie art. 233§1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego co skutkowało przyjęciem błędnej interpretacji zapisu §3 pkt 3.3 Regulaminu Oferty (...), a w konsekwencji braku odpowiedzialności pozwanego;
2. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na wynik sprawy, mianowicie art. 328§2 kpc poprzez sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia w sposób nie odpowiadający wymogom tej regulacji, polegające na nie odniesieniu się przez Sąd do podnoszonych przez powoda twierdzeń związanych z konstrukcją domniemania

winy przewidzianą w art. 471 kc, jak również nie wskazanie przyczyn, dla których w/w argumentacja nie znalazła uznania sądu, co uniemożliwia kontrolę instancyjną orzeczenia w tym zakresie;

3. obrazę przepisów prawa materialnego:

- art. 471 kc w zw. z art. 6 kc poprzez ich błędną wykładnię polegającą na nieprawidłowym rozkładzie ciężaru dowodu a w konsekwencji uznaniu, że to na powódzie spoczywał obowiązek udowodnienia, że nie dochowanie przez pozwanego warunków regulaminu oferty nastąpiło z przyczyn niezawinionych przez pozwanego tj. z pominięciem przewidzianego w tej regulacji domniemania winy dłużnika w niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu zobowiązania;

- art. 65§2 kc poprzez jego nieuwzględnienie przy interpretacji zapisu Regulaminu Oferty (...)

W oparciu o powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, a także zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania przed sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego za II instancję.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest prawidłowe i znajduje oparcie w obowiązujących przepisach.

Prawidłowo Sąd Rejonowy wskazał, że odpowiedzialność pozwanego z tytułu kary umownej pokrywa się z zakresem ogólnej odpowiedzialności kontraktowej dłużnika z art. 471 kc. Odpowiedzialność kontraktowa z art. 471 k.c. powstaje jeżeli spełnione zostaną następujące przesłanki: 1) niewykonanie bądź nienależyte wykonanie zobowiązania (naruszenie zobowiązania), 2) fakt poniesienia szkody, 3) związek przyczynowy pomiędzy niewykonaniem bądź nienależytym wykonaniem zobowiązania a szkodą. Nie ulega przy tym wątpliwości, że w art. 471 k.c. zawarte jest domniemanie, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność.

Zastrzeżenie w umowie kar umownych ma ten skutek, że w każdym wypadku nienależytego wykonania lub niewykonania zobowiązania bez znaczenia dla powstania obowiązku ich zapłaty są przyczyny, które spowodowały naruszenie obowiązków ciążących na dłużniku stosownie do treści zobowiązania. Wierzyciel dla realizacji przysługującego mu roszczenia o zapłatę kary umownej musi wykazać istnienie i treść zobowiązania łączącego go z dłużnikiem, a także fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (komentarz do art. 483 kc, Z. Gawlik, teza 8 wraz z powołanymi tam orzeczeniami SN, Lex Omega dla Sądów 2015).

W rozpoznawanej sprawie powód naliczając pozwanemu karę umowną powołał się na treść §3 ust 3 pkt 3 Regulaminu oferty (...) z 20.02.2013 r. (k. 14) zgodnie z którym „W przypadku rozwiązania umowy w okresie obowiązywania gwarancji ceny lub w przypadku uniemożliwienia realizacji sprzedaży energii elektrycznej, z przyczyn leżących po stronie odbiorcy, odbiorca zapłaci sprzedawcy karę umowną w wysokości iloczynu szacowanej

ilości energii elektrycznej do końca okresu obowiązywania gwarancji ceny oraz stawki jednostkowej w wysokości 50 zł za MWh, w terminie 7 dni od doręczenia stosownego wezwania przez sprzedawcę . (...)”

Z literalnej treści powyższego zapisu wynika zatem, że tytuł do naliczania kary umownej stanowiło : 1) rozwiązanie umowy przez dłużnika w okresie obowiązywania gwarancji ceny bądź 2) podejmowanie przez dłużnika działań uniemożliwiających realizację sprzedaży energii elektrycznej. Zatem zachowaniem dłużnika zgodnym z umową było „zaniechanie”, „powstrzymanie” się od działań uniemożliwiających realizację umowy sprzedaży energii.

Mając na uwadze tak ukształtowany obowiązek dłużnika z którym związana była kara umowna należy stwierdzić, że w niniejszej sprawie powód nie wykazał, że doszło do niewykonania/nienależytego wykonania zobowiązania przez dłużnika.

W sprawie nie zostało wykazane, że to pozwany swoim działaniem uniemożliwił realizację zawartej umowy sprzedaży, nie wykazano, że przerwał on proces zmiany dostawcy ani, że w jakikolwiek inny sposób przeszkadzał powodowi w doprowadzeniu do końca zmiany tego dostawcy. W okolicznościach rozpatrywanej sprawy dowodem wystarczającym na tę okoliczność nie może być pismo z dnia 24 września 2013 r. jakie powód otrzymał od dotychczasowego dostawcy – spółki (...) sp. z o.o. o odwołaniu wypowiedzenia przez pozwanego. Wobec jednoznacznego zaprzeczenia przez pozwanego nie może on zostać uznany za wystarczający dla wykazania faktu niewykonania zobowiązania przez dłużnika uzasadniającego naliczenie kary umownej. Wskazać bowiem należy, że pozwany w odpowiedzi na otrzymane od powoda pismo z dn. 18 listopada 2013 r. (k. 18) kategorycznie zaprzeczył aby doszło do jakiegokolwiek odwołania wypowiedzenia umowy z jego strony a ponadto potwierdził wolę rozwiązania umowy z dotychczasowym dostawcą. W sytuacji gdy powód uzyskał jasne i konkretne stanowisko pozwanego uprawniające go do dalszego prowadzenia procedury zmiany dostawcy, że pozwany nie cofnął powodowi zlecenia ani udzielonego pełnomocnictwa w tym zakresie, przerwanie procedury zmiany dostawcy nie mogło skutkować negatywnymi konsekwencjami dla pozwanego. To rzeczą powoda było, wobec posiadanych wątpliwości zweryfikowanie informacji uzyskanej od dotychczasowego dostawcy pozwanego bądź uzyskanie jej potwierdzenia. Ciężar wykazania faktu nienależytego bądź niewykonania zobowiązania obciąża bowiem wierzyciela. Natomiast wobec domniemania wynikającego z art. 471 kc na dłużniku chcącym zwolnić się od odpowiedzialności spoczywa ciężar wykazania, że niewykonanie to było następstwem okoliczności za które odpowiedzialności nie ponosi.

Reasumując: na powodzie spoczywał obowiązek udowodnienia, że pozwany podejmował działania uniemożliwiające realizację sprzedaży energii elektrycznej, a dopiero po wykazaniu powyższego pozwany musiałby wykazywać, że nie dochowanie warunków regulaminu oferty nastąpiło z przyczyn przez niego niezawinionych.

Zatem naruszenie art. 471 kc w zw. z art. 6 kc poprzez wadliwe rozłożenie ciężaru dowodu nie zachodzi, a Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że naliczenie przez powoda kary umownej było w świetle treści łączącej strony umowy bezpodstawne. Skoro jak wskazano wyżej, strona powodowa nie wykazała zaistnienia przesłanek uprawniających ją do dochodzenia od kontrahenta kary umownej na dalszy plan schodzą podnoszone przez apelującego kwestie związania stron umową z dnia 7.05.2013 r. i jej warunkowego/bądź nie charakteru. Rozpatrując powyższą kwestię należy zauważyć, że brzmienie spornego §2 ust. 9 pkt 1 umowy z dn. 7 maja 2013 r. nie jest precyzyjne. Zgodnie z tym postanowieniem umowa miała **wejść w życie z dniem podpisania ze skutkiem** od dnia 1 stycznia 2014 r. **i obowiązywać** do 31 grudnia 2015 r., **jednak nie wcześniej** niż po skutecznym rozwiązaniu umowy, na podstawie której dotychczas odbiorca nabywał energię elektryczną oraz skutecznym przeprowadzeniu procesu zmiany sprzedawcy u (...) i wejściu w życie umowy dystrybucyjnej. Literalna treść tego zapisu nasuwa wątpliwości co do tego czy do skutecznego zawarcia umowy dochodziło dopiero po spełnieniu wymienionych w nim warunków, czy też umowa została zawarta w dniu podpisania z odroczonym jedynie skutkiem jej obowiązywania. Wprawdzie przepis art. 65§2 kc uzupełnia ogólne kryteria interpretacyjne przez dodanie - w odniesieniu do umów, tj. czynności, w których podstawowe znaczenie ma ustalenie konsensu - dwóch dodatkowych elementów oceny, tj. celu umowy i zgodnego zamiaru stron, jednakże powód nie zawnioskował żadnych dowodów np. z przesłuchania stron, zeznań świadków które umożliwiłyby wyjaśnienie niejasnego zapisu umowy. Z tych też przyczyn nie mógł zostać uwzględniony zarzut apelacji naruszenia art. 65§2 kc. Zresztą skoro jak wskazuje apelujący to on był twórcą zapisów umowy, zaś pozwany jedynie przystąpił do umowy, strona, która taką umowę zredagowała, powinna ponieść ryzyko wątpliwości wynikających z jej niejasnych postanowień.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak sentencji na mocy art. 385 kpc.

W przedmiocie kosztów postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015

roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015.1804) zasądzać od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.